

školní četba

Karel Čapek

MATKA

**PODPOŘTE NAKLADATELE
PŘÍMÝMI NÁKUPY
NA JEHO ESHOPU**

**knihy, CD, DVD
a digitální produkci
najdete na**

www.eshop.carpe.cz

**POMŮŽETE VYDÁNÍ
DALŠÍCH TITULŮ**

Děkujeme a vážíme si vaší přízně!

O knize

Matka (1938) – jedno z protiválečných antifašistických děl Karla Čapka. Je protiválečně zaměřené, potřeba obrany před nacistickým Německem, ale také se v něm střetávají mužský a ženský pohled na svět.

O autorovi

KAREL ČAPEK (1890–1938) – prozaik, dramatik, žurnalista, překladatel, kritik a filozof, důsledný demokrat a humanista. Narodil se v Malých Svatoňovicích, dětství prožil v Úpici v Podkrkonoší. Studoval filozofii. V jeho vile se v pátek scházeli tzv. „pátečníci“, přátelé z kulturní a politické sféry, a diskutovali o politice, kultuře, událostech. Čapek měl zálibu v cestování, v práci na zahradě. Jeho literární práce se vyznačují bravurním zacházením s jazykem. Dílo je značně rozsáhlé a zahrnuje jak dramata (*Loupežník, R.U.R., Ze života hmyzu, Věc Makropulos, Bílá nemoc, Matka*), romány (*Továrna na absolutno, Krakatit, Hordubal, Povětroň, Obyčejný život aj.*), povídky (*Boží muka, Trapné povídky, Povídky z jedné kapsy, Povídky z druhé kapsy*), tak cestopisné prózy, překlady, fejetony, stati, tvorbu pro děti či společné práce s bratrem Josefem.

Přínos:

- autor světové úrovně, 1938 navržen na Nobelovu cenu
- stylistické mistrovství
- myšlenková závažnost výpovědi
- vytržebný jazyk
- tvůrce sloupku, krátkého textu v pravém sloupci první strany novin
- přispěl k rozvoji fejetonu, causerie

Karel Čapek

Matka

CARPE DIEM

2020

Karel Čapek

Matka

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu nebo v aplikaci. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© *Carpe diem*, 2020

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-7487-294-5 (pdf)

ISBN 978-80-7487-295-2 (epub)

ISBN 978-80-7487-296-9 (mobi)

MATKA

Hra o třech dějstvích

Tato hra, k níž autorovi dala myšlenku jeho žena, látku doba, kterou prožíváme, a podnět obrázek vdovy, klečící na jednom ze soudobých bojišť, se snad obejde bez úvodu, který by ji blíže vysvětloval. Jen pro jevištní realizaci prosí autor, aby mrtví, kteří se v jeho hře kupí kolem Matky, nebyli pojati jako strašidla, nýbrž jako živí, milí a důvěrní lidé, pohybující se docela přirozeně ve svém starém domově, v okruhu rodinné lampy. Jsou takoví, jako když žili, neboť žijí dál v představách své matky; jsou mrtvi jen tím, že už je ona nemůže vzít do rukou – a že nadělají o něco méně hluku než my živí.

OSOBY

MATKA

OTEC

ONDŘEJ

JIŘÍ

KORNEL

PETR

TONI

STARÝ PÁN

MUŽSKÝ HLAS V AMPLIÓNU

ŽENSKÝ HLAS V AMPLIÓNU

DĚJSTVÍ PRVNÍ

Otcův pokoj s okny dokořán. V průčelí otcova podobizna v důstojnické uniformě; dále zavěšené šavle, kordy, bambitky a pušky, čibuky, památky z koloniálních výprav, jako oštěpy a štíty, luky, šípy a jatagany (*poznámka: turecká dlouhá bodná i sečná zbraň*), paroží, lebky antilop a jiné lovecké trofeje. Další stěny zabírají knihovny a vyřezávané skříně, stojan s řadou vyleštěných pušek, orientální textilie, mapy a zvířecí kůže. Vůbec pokoj je přeplněn mužským haraburdím: těžký psací stůl a na něm slovníky, globus, dýmky, těžítka ze šrapnelů, džbánky na tabák a podobné krámy; pohovka s tureckými polštáři, odřená křesla a taburety, arabský stolek se šachovnici, stolek s cestovním gramofonem, na skříních vojenské čepice a přilby, a všude ještě nějaká exotická plastika, černošské masky a co se tak před dvaceti, třiceti lety přinášelo z cest a z kolonií jako souvenirs (*poznámka: vysl. suvenýr – památky, upomínkové předměty*). Všechno je však už na první pohled hodně zvetšelé a nečasové; vypadá to spíš jako rodinné museum než jako obývaný pokoj.

Na pohovce s koleny pod bradou sedí Toni; má na kolenou opřenu velkou knihu jako podložku a píše něco na list papíru. Pak si to šeptem čte a taktuje si k tomu rukou; zavrtí hlavou, seškrtá něco a skanduje si potichu dál.

(Vejde Petr a hvízdá.)

PETR: Á, Toni. Co děláš? (Jde trochu bezcílně k psacímu stolu a roztočí globus, hvízdaje si malou písničku.)

TONI: Co?

PETR: Děláš verše?

TONI: Ale kdepak! (Schovává papír do knihy.) Co ti na tom záleží?

PETR: Nic. (Dívá se na Toniho s rukama v kapsách a píská si.) Tak ukaž!

TONI (dělá, jako by četl): Ale ne. To nic není.

PETR: M! (Zakráká Toniho za vlasy.) Tak si to nech, ty – (Loudá se k psacímu stolu a nacpe si z jednoho džbánu lulku.) Nevíš, co lepšího dělat, vid'?(Otvírá zásuvku.)

TONI: A co děláš ty?

PETR: Zahálím, Toni. (Vyndá ze zásuvky zvetšlou knížku a listuje v ní.) Přímo horečně zahálím. Má doba ještě nepřišla, víš? (Jde ke stolku se šachovnicí.) Koukám, tuhle šachovou úlohu tatínek jednou začal luštit a – Už ji ani nedohrál. Měl bych ji jednou zkusit. (Rozestavuje na šachovnici hrst černých a bílých figurek a porovnává jejich posice s knížkou, tiše si hvízdaje.)

TONI (váhavě): Ty, Petře, nevíš něco –

PETR (roztržitě): Nu?

TONI: O našem Jirkovi.

PETR: Co mám vědět?

TONI: Nedělá on dnes... nějaký rekord?

PETR: Proč myslíš?

TONI: Povídal mi večer: Toni, drž mi zítra palec, já se chci o něco pokusit. Kolem třetí, řekl.

PETR: Kolem třetí? (Dívá se na hodinky.) To už hnedle bude. Nám o tom nic neřekl. (Rozestavuje dál figurky a tiše si hvízdá.) Asi nechtěl, aby to maminka věděla. Mami se vždycky tak bojí, když Jirka lítá – Před ní o tom nemluv, víš? (Dívá se do knížky a na šachovnici.) D5. D5. Tatínek si tady poznamenal jako první tah d5; ale to se mi nezdá – Tak si myslím, Toni, jak se musel tatínek někdy v těch koloniích nudit. Proto řešil ty šachové úlohy.

TONI: Ty se taky nudíš?

PETR: Děsně. Takové hloupé století tu ještě nebylo. – (Ob-
rátí se.) Tak nedělej okolky, Toni, a ukaž mi ty verše!

TONI: Kdepak! Já to ještě nemám hotové!

PETR (jde k němu): No tak!

TONI (vyndává popsaný list): Když se mi to nepovedlo! Ty by ses mi smál!

PETR (bere mu papír z ruky): Já se jen podívám, nemáš-li tam pravopisné chyby. (Čte potichu a pozorně báseň.)

(Vejde Kornel s puškou v ruce.)

KORNEL: Vy jste tu oba? – (Cvaká kohoutkem pušky.) Musel jsem ji, potvoru, celou rozebrat, ale teď hraje, jedna radost. (Staví pušku do stojanu.) Měli bychom si ji vyzkoušet, Petře. – Tak co děláte, mládenci? (Vyndává další pušku a zkouší na ní kohoutek.)

TONI (dívá se s napětím na Petra): Ale nic.

PETR: Tady v tom verši, Toni, máš o dvě slabiky víc.

TONI: Ve kterém? Ukaž?

PETR: V tom, jak se začíná: Ty Krásná Neznámá však přicházíš –

KORNEL (fouká na kohoutek pušky): A já, básně! Tonimu zas ucházejí rýmy? (Položí pušku na stůl a vyndá ze zásuvky olej a koudel.)

PETR: A kdo to je, ta Krásná Neznámá?

TONI (vyskočí a chce mu vytrhnout papír): Dej to sem! Já vím, že jsem to pokazil. Pust', já to spálím!

PETR: Ne, já se ptám vážně. Neblbni, Toni. Náhodou ty verše nejsou tak zlé, abys věděl.

TONI: Jistě ne?

PETR (potichu čte): To si myslím. Nezní to špatně, ty Arione.

TONI: To přece musíš poznat sám, kdo to je... ta Neznámá.

PETR: Ty myslíš... smrt, vid', Toni? (Vrací mu papír.)

TONI: Tak proč se ptáš, když to víš?

PETR: Se jenom dívím, proč tak vzýváš smrt. Takový kluk jako ty!

KORNEL (čistí na psacím stole pušku): Právě proto, že je ještě kluk, člověče. Toni má světobol. Krásná Neznámá – dej pokoj! Já nevím, co je na smrti tak krásného; leda –

PETR: – leda že je to smrt za něco, ne?

KORNEL: Správně. Zlatá šlová, Petříčku. Na příklad za ten váš černý hadr na holi, vid'? Smrt na barikádách, – laciněji to náš Petr nedá. Bum!

TONI (skoro se slzami v hlase): Přestaňte! Vy se zas budete hádat!

PETR (sedá k šachovnici): Ale nebudeme, maličký. Ani mě nenapadne. Kdo by poslouchal, co říká ta staříčká, zlostná, zpátečnická fossilie! (*Poznámka: zkamenělina.*) Co dělat, narodil se o půl hodiny dřív než já. To je předěl generací, synáčku. Jenže kola dějin se nedají zastavit; nastupuje nové, o půl hodiny mladší pokolení – (Táhne na šachovnici.) D5. D5. Myslím, že to nepůjde tak, jak si tatínek představoval. (Bere tah zpátky.)

KORNEL: Mně ty verše neukážeš, Toni?

TONI: To bych je musil dřív vypilovat.

KORNEL (utírá si prsty do koudele): Jen to nech, jak to je. Čím víc se něco předělává, tím je to horší.

TONI (podává mu papír): Ale nesmíš se mi smát, Kornele.

PETR (nad šachovnicí): Kdepak, Kornel se nikdy nesměje. Kornel se jenom přísně podívá, není-li tam nějaká podvrtná tendence, na příklad volný verš –